
Від mormonandgay.lds.org.

Бог любить усіх Своїх дітей

Ніщо так повно не демонструє глибину і всеосяжність Божої любові, як Його готовність пожертвувати Своїм Сином, щоб ми, Його діти, могли подолати смерть і щоб нам було надано можливість отримати вічне життя. “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне” (Іван 3:16). Немає кращого свідчення про любов Ісуса Христа, ніж Його готовність віддати Своє життя, щоб спокутувати гріхи людства, здійснити компенсацію за всі страждання і несправедливість та розірвати пута смерті для всіх людей (див. Алма 7:11–13). “Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх” (Іван 15:13).

У виступі на жовтневій генеральній конференції 2009 р. президент Дітер Ф. Ухтдорф так описав Божу любов:

“Бог не дивиться на зовнішність людини. Я вірю, що Він зовсім не зважає на те, живемо ми в палаці чи сільській хаті, привабливі ми чи ні, відомі чи забуті. Хоч ми й недовершені, Бог любить нас довершеною любов’ю. Хоч ми й недосконалі, Він любить нас досконалою любов’ю. Хоч ми можемо відчувати, що загубились і не маємо компаса, Божа любов огорне нас з усіх боків.

Він любить нас, бо безмежно сповнений святої, чистої любові, яку неможливо описати. Ми важливі для Бога не завдяки нашим резюме, а тому що ми Його діти. Він любить кожного з нас” (“Любов Бога”, жовтнева генеральна конференція 2009 р.).

Бог любить усіх нас. Він любить людей, які належать до різних конфесій, і тих, хто є невіруючими. Він любить страждених. Він однаково любить багатих і бідних. Він любить людей усіх рас і культур, одружених та неодружених і тих, хто відчуває потяг до осіб своєї статі чи вважає себе геєм, лесбіянкою чи бісексуалом. І Бог очікує, що ми будемо наслідувати Його приклад.

Нам заповідано любити Бога і одне одного.

“Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою”. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: “Люби свого ближнього, як самого себе” (Матвій 22:37–39).

“Оце Моя заповідь, щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив!” (Іван 15:12).

Ми виявляємо нашу любов до Бога, дотримуючись Його заповідей (див. Іван 14:15) і ставлячись з любов’ю одне до одного (див. Іван 13:34). Якщо хтось з членів вашої сім’ї або друзів відчуває потяг до осіб своєї статі чи вважає себе геєм, любіть їх. Президент Генрі Б. Айрінг зазначив:

“Якщо ви прагнете залишатися близькими до когось, кого ви любите, але хто далеко від вас, ви знаєте, як це робити. Ви знайдете спосіб, як поговорити з ними, ви будете їх слухати і знайдете можливості, щоб робити щось одне для одного. Чим частіше це відбувається, чим довше продовжується, тим міцнішими будуть узи любові. Якщо не говорити, не слухати і не діяти протягом тривалого часу, узи послабляться. Бог досконалий і всемогутній, а ми з вами смертні. Але Він наш Батько, Він любить нас і, подібно до люблячого друга, пропонує таку саму можливість наблизитися до Нього. І ви будете це робити майже подібним чином: говорити, слухати і діяти” (“To Draw Closer to God,” Apr. 1991 general conference).

Ви виявляєте свою любов до Бога, люблячи інших людей і служачи їм. “І слухайте, я кажу вам це, щоб ви навчилися мудрості; щоб ви дізналися, що коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17).

Що означає любити одне одного? Любов піклується. Любов слухає. Любов залучає. Любов надихає. Саме завдяки любові ми стаємо людяними, адже ми діти Бога, а “Бог є любов” (1 Івана 4:8). На Останній вечері Спаситель ще раз сказав: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою” (Іван 13:35).

Заповідь любити одне одного також означає з любов’ю ставитися до тих, хто бачить світ не так, як ми. Старійшина Даллін Х. Оукс пояснив:

“Маючи так багато стосунків і обставин у житті, ми повинні уживатися з відмінностями. У важливих ситуаціях наша сторона цих відмінностей не повинна бути знехтувана або зневажена, однак, як послідовники Христа, ми маємо жити мирно з іншими людьми, які не розділяють наших цінностей або не приймають вчень, на яких вони основуються. План спасіння, підготовлений Батьком, який ми знаємо через пророче одкровення, ставить нас в моральні ситуації, коли ми маємо дотримуватися Його заповідей. Це включає в себе таку ж любов до наших ближніх з різних культур і вірувань, яку Він виявив до нас. Як навчав один з пророків з Книги Мормона: ми повинні просуватися вперед, маючи “любов до Бога і до всіх людей” (2 Нефій 31:20)” (“Любити відмінних від нас людей і жити з ними”, жовтнева генеральна конференція 2014 р.).

Божественна любов не виправдовує гріх—“Я, Господь, не можу дивитися на гріх з найменшою мірою допущення”,—але прагне прощати,—“проте, того, хто кається й виконує заповіді Господа, буде прощено” (УЗ 1:31–32). Подібним чином ми повинні не відступати ні на крок у дотриманні заповідей Бога і їхньому захисті, натомість повною мірою віддзеркалюючи Божу любов; ми також повинні любити одне одного настільки відкрито і цілковито, щоб ніхто не відчував себе полишеним або самотнім чи безнадійним.

Спаситель досконало розуміє усі наші труднощі

“Отож, тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці, але потім обличчям в обличчя; тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і пізнаний я” (1 Коринтянам 13:12).

Ми, смертні, маємо обмежене розуміння. Ми можемо проголосити разом із Нефієм, що ми “знаємо, що Він любить Своїх дітей; проте не знаємо значення усього цього” (див. 1 Нефій 11:17).

Шукаючи відповіді та скерування для нашої особистої подорожі, ми можемо довіряти Богові й силі, притаманній спокутній жертві Ісуса Христа. Взявши на Себе гріхи світу, Ісус Христос також зазнав всілякого болю і страждань, яких тільки може зазнати будь-яка людина:

“І Він піде, зносячи муки, і страждання, і спокуси всякого роду; і це для того, щоб слово могло виповнитися, яке каже, що Він візьме на Себе муки і хвороби Свого народу” (Алма 7:11).

Відчуття потягу до осіб своєї статі не є гріхом, і ми можемо вибирати, як реагувати

Церква не займає певної позиції у питанні щодо причини потягу до осіб своєї статі. У 2006 р. старійшина Даллін Х. Оукс зазначив:

“Церква не займає певної позиції у питанні щодо причин будь-якого з цих почуттів чи схильностей включно з тими, що пов’язані з потягом до осіб своєї статі” (2006 interview with Elder Dallin H. Oaks and Elder Lance B. Wickman: “Same-Gender Attraction”).

Відчувати потяг до осіб своєї статі---це не гріх. Старійшина М. Рассел Баллард зазначив:

“Давайте чітко проголосимо, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів вірить у те, що “потяг до осіб своєї статі є складною реальністю для багатьох людей. Сам по собі потяг не є гріхом, але потурання йому---це гріх. Хоча потяг існує незалежно від вибору людини, сама людина обирає, як їй реагувати на нього. Церква виявляє любов і ставиться з розумінням до всіх Божих дітей, у тому числі [до людей, які мають потяг до осіб своєї статі]” (“Ви потрібні Господу зараз!” Ліягона, вер. 2015, с. 29).

Хоча потяг до осіб своєї статі не є гріхом, він може бути викликом. Незважаючи на те, що ці почуття можуть виникати не за власним вибором людини, вона може зобов’язатися дотримуватися Божих заповідей. Батьки дитини, яка відчуває потяг до осіб своєї статі або вважає себе геєм, повинні зробити вибір любити і сприймати таку дитину. Ми, спільнота членів Церкви, маємо зробити вибір створити у громаді атмосферу приязні.

“І Він запрошує їх усіх прийти до Нього і скуштувати від Його доброти; і Він ні від кого не відмовиться, хто прийде до Нього, ... всі є однаковими для Бога” (2 Нефій 26:33).

Люди, які живуть за Божими законами, можуть повною мірою брати участь в діяльності Церкви

“Пізнаю я поправді, що “не дивиться Бог на обличчя” (Дії 10:34).

Бог обіцяє, що якщо ми дотримуємося Його законів, то матимемо вічну радість, а Він завжди дотримується Своїх обіцянок. Безперечно люди, які відчувають потяг до осіб своєї статі або вважають себе геями, можуть давати обіцяння Богові та дотримуватися їх. Вони можуть ходити у Його світлі. Вони можуть повною мірою брати участь у діяльності Церкви.

“Якщо члени Церкви відчувають потяг до осіб тієї ж статі, але не мають ніяких гомосексуальних стосунків, провідникам слід підтримувати і заохочувати їх у прийнятті рішення жити за законом цнотливості і контролювати несправедливі думки. Такі члени Церкви можуть отримувати церковні покликання. Якщо вони є гідними і підготовлені в усіх відношеннях, вони також можуть мати храмову рекомендацію і пройти храмові обряди” (*Довідник 2: Керування Церквою*, 21.4.6).

Президент Гордон Б. Хінклі зазначив:

“Ми любимо їх як синів і дочок Бога. У них можуть бути певні схильності, які є сильними та, можливо, важко піддаються контролю. Більшість людей у різний час мають ті чи інші схильності. Якщо вони не діють за цими схильностями, тоді вони можуть просуватися вперед, як і всі інші члени Церкви. Якщо вони порушують закон цнотливості та моральні норми Церкви, тоді вони підлягають церковному покаранню так само, як і інші” (“What Are People Asking about Us?” Oct. 1998 general conference).

Якими б не були обставини людини, вона може робити свій внесок у Господню справу зараз і очікувати, що її відданість принесе такі самі благословення тут і у прийдешньому світі, які обіцяні Богом усім, хто так само відданий. Старійшина Д. Тодд Крістофферсон поділився таким спостереженням:

“У кожного є дари; кожний має таланти; кожний може сприяти розгортанню божественного плану в кожному поколінні. Багато того, що є хорошим, багато того, що є необхідним,—навіть іноді все, що є необхідним тепер,—може бути досягнуто в далеко не ідеальних умовах. Серед вас так багато тих, хто робить все якнайкраще. І коли ви, хто несе найважчі тягарі земного існування, стаєте на захист Божого плану, щоб сприяти піднесенню Його дітей, ми всі готові йти вперед. З впевненістю ми свідчимо, що Спокута Ісуса Христа була передбачена і що врешті-решт завдяки їй будуть компенсовані всі збитки і втрати тим, хто повертається до Нього. Ніхто не приречений отримати менше, ніж усе, що Батько має для Своїх дітей” (“Чому шлюб, чому сім’я”, квітнева генеральна конференція 2015 р.).

Закон цнотливості стосується всіх Божих дітей

Статева чистота є невід’ємною складовою Божого плану для нашого щастя. Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів проголосили:

“Перша заповідь, яку Бог дав Адамові та Єві, стосувалася здатності бути батьками, яку вони мали як чоловік і дружина. Ми проголошуємо, що Божа заповідь Його дітям,—розмножуватися і наповнювати землю—залишається в силі. Більш того, ми проголошуємо, що Бог заповідав, аби священна сила породження застосовувалася тільки чоловіком і жінкою, законно одруженими як чоловік і дружина” (“Сім’я: Проголошення світові”).

Сексуальні стосунки між чоловіком і жінкою, які не в шлюбі одне з одним, або між людьми однакової статі, є грішними і є порушенням одного з найважливіших законів нашого Небесного Батька та перешкодою на шляху до нашого вічного розвитку.

“Господній закон цнотливості полягає в утриманні від сексуальних стосунків до законного шлюбу і цілковитій вірності у шлюбі. Сексуальні стосунки є допустимими лише між чоловіком і жінкою, які є законно одруженими як чоловік і дружина. Перелюб, блуд, гомосексуальні чи лесбійські стосунки та всі інші несвяті, неприродні або нечисті стосунки є грішними” (*Довідник 2: Керування Церквою*, 21.4.5).

Люди з будь-якою сексуальною орієнтацією, які порушують закон цнотливості, можуть примиритися з Богом через покаяння.

“Не чини перелюбу; і того, хто чинить перелюб і не кається, буде вигнано. Але того, хто вчинив перелюб і кається всім своїм серцем, і облишає це, і не робить цього більше, вам слід прощати” (Учення і Завіти 42:24–25).